2025-72-RE

Causa 2025-72-RE

(Vladic, SL c/ Rupp)

Número de registre 457-2025. Recurs d'empara

Aute del 16 d'octubre del 2025

BOPA núm. 127, del 29 d'octubre del 2025

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 29 de juliol del 2025, per la representació processal de la societat Vladic, SL, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra els autes de l'11 de març del 2025 i del 10 de juliol del mateix any, i contra la sentència del 12 de desembre del 2024, totes aquestes resolucions dictades per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució, en el seu vessant del dret a obtenir una resolució degudament fonamentada en Dret, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració del dret esmentat, que anul·li les resolucions impugnades i que ordeni la retroacció de les actuacions fins al moment anterior a la sentència impugnada, amb la finalitat que la Sala Civil en dicti una de nova que no vulneri els drets fonamentals de la societat recurrent;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41.2, 98 c) i 102;

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítols primer i sisè;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Josep-D. Guàrdia Canela;

1. Antecedents processals davant les jurisdiccions ordinàries

1.1. La representació processal de la Sra. Melanie Friederike Rupp, nascuda Hirsch, va interposar una demanda d'impugnació d'acord social i d'adopció de mesures cautelars contra la societat Vladic, SL, tot sol·licitant la declaració de nul·litat de l'acord assolit per aquesta l'1 o el 2 de març del 2022, consistent en nomenar administradora única de la societat la Sra. Iris Hirsch Feibert; que s'acordés la inscripció d'aquesta nul·litat al Registre de Societats; que se n'informés també al notari; i, que es condemnés la societat demandada al pagament de les costes processals, inclosos els honoraris d'advocat i de procurador.

1.2. El 7 de febrer del 2024, la Secció Civil 7 de la Batllia va dictar una sentència mitjançant la qual decidia desestimar íntegrament la demanda interposada per la Sra. Melanie Friederike Rupp contra la societat Vladic, SL (en liquidació) amb la intervenció voluntària de la Sra. Iris Hirsch Feibert, tot condemnant la part agent al pagament de la totalitat de les costes processals causades, inclosos els honoraris d'advocat i de procurador, a acreditar en període d'execució de sentència.

1.3. La representació processal de la Sra. Melanie Friederike Rupp va formular un recurs d'apel·lació contra aquesta decisió, i, el 12 de desembre del 2024, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència que decidia estimar aquest recurs i revocar la decisió de la primera instància en el sentit de declarar la nul·litat de l'acord de la societat Vladic, SL -actualment en liquidació- de l'1 de març del 2022, consistent en nomenar com a administradora única la Sra. Iris Hirsch Feibert. També acordava la inscripció al Registre de Societats de la nul·litat d'aquest acord social i ordenava la pertinent informació al notari als efectes que n'efectués l'anotació corresponent.

1.4. La representació processal de la societat Vladic, SL va presentar un incident de nul·litat contra aquesta decisió, i, l'11 de març del 2025, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va dictar un aute que acordava desestimar íntegrament aquest incident; d'acord amb l'article 18 *quater* de la Llei transitòria de procediments judicials, aquesta mateixa part va presentar un recurs d'apel·lació contra aquesta desestimació, i, el 10 de juliol del 2025, una altra composició de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, va dictar un aute que va desestimar aquest recurs d'apel·lació i va confirmar l'aute impugnat.

1.5. El 29 de juliol del 2025, la representació processal de la societat Vladic, SL va interposar un recurs d'empara contra els autes de l'11 de març del 2025 i del 10 de juliol del mateix any, i contra la sentència del 12 de desembre del 2024, totes aquestes resolucions dictades per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, en el seu vessant del dret a obtenir una resolució degudament fonamentada en Dret, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

2. Argumentació jurídica

2.1. Argumentació de la societat recurrent

- Després d'exposar els fets de la causa i totes les actuacions processals, la societat recurrent al·lega que s'ha vulnerat el seu dret a la jurisdicció, pel fet que les decisions impugnades de la Sala Civil manquen de coherència amb la causa resolta i arriben a conclusions il·lògiques a partir de la valoració dels fets i també del contingut de la prova practicada en la instància.

- Així, segons el seu parer, pel que fa al fons de l'assumpte, la Sala Civil ha dictat una decisió contrària a la seva pròpia jurisprudència, ja que anteriorment havia establert, en diverses ocasions, la prevalença de l'interès de la societat a l'hora de nomenar nous administradors. D'una banda, es va jutjar que era vàlid el nomenament de nous administradors si la Junta General considerava que era "*més beneficiós per a la vida social i per a la consecució de l'objecte social*" i si s'obtenia el quòrum necessari per adoptar la decisió corresponent. I, d'altra banda, que un acord de la Junta General era impugnable si lesionava els interessos de la societat en benefici d'un o de més socis o d'un tercer. Concretament, en la seva sentència, la Sala Civil mencionava expressament que era la Junta General aquella que nomenava els administradors que la majoria proposés.

- La societat recurrent destaca que allò que ha intentat buscar en tot moment és el benefici de la societat, ja que amb la defunció de l'administrador únic, no es podien aprovar els comptes, ni donar compliment a les seves obligacions tributàries, ni dur-se a terme la gestió de l'empresa. Així mateix, tal com ho indica la jurisprudència esmentada, l'acord es va adoptar amb la majoria necessària, per tant, tot i que no es resta importància a la participació de la sòcia minoritària, cal tenir en compte la jurisprudència de la Sala Civil abans esmentada.

- Considera que anul·lar un acord adoptat per la societat únicament basant-se en una formalitat perjudica l'interès de la societat en la mesura en què es veurien afectades una sèrie de decisions quan l'anul·lació del nomenament de l'administradora només satisfaria a la sòcia minoritària.

- Per consegüent, addueix que l'aute que resol l'incident de nul·litat no és congruent amb el criteri exposat per la mateixa Sala Civil, circumstància que comporta clarament la vulneració de l'article 10 de la Constitució.

- Altrament, també al·lega que les resolucions impugnades no tenen en compte que la Junta General va ser ordenada per l'òrgan judicial competent; enlloc es motiva allò què s'hauria d'haver fet, ja que es desconeixia que la carta de convocatòria no havia arribat a la sòcia minoritària amb anterioritat a la celebració de la Junta.

- Per tant, aquesta part considera que la Sala Civil no motiva de forma suficient i lògica quina era l'alternativa de la sòcia majoritària per no complir un aute judicial ferm.

- També retreu a la sòcia minoritària haver plantejat un procediment contenciós en lloc d'un incident d'execució, qüestió sobre la qual, segons el seu parer, la Sala Civil tampoc dona una resposta suficientment motivada i lògica.

- Considera que és il·lògic que el resultat del procediment erròniament escollit per la sòcia minoritària sigui l'anul·lació d'una decisió que, com hem al·legat, no perjudicava a la societat -ans al contrari-, i que, per contra, no s'hagués permès que l'òrgan judicial que va executar de forma incorrecta la resolució judicial per ell dictada, en pogués dictar una de nova convocant de forma deguda a tots els socis.

- Finalment, la societat recurrent impugna la seva condemna al pagament de les costes processals,

pel fet de considerar els arguments de la Sala Civil incoherents amb el contingut de l'article 350 del Codi de procediment civil.

- En primer lloc, aquesta part no podia impugnar les costes processals abans de la sentència dictada en apel·lació, per tant, es va veure obligada a fer-ho en l'incident de nul·litat. En segon lloc, destaca que l'apartat segon de l'article 350 esmentat estableix que en cas que concorrin dubtes fàctics o jurídics, o altres circumstàncies motivades que hagi apreciat el tribunal, no s'imposen les costes processals a cap de les parts, per consegüent, considera que la Sala Civil hagués pogut no condemnar aquesta part en costes, atès que va ser la Batllia aquella que va enviar la convocatòria massa tard. I aquesta manca de responsabilitat hagués hagut de ser tinguda en compte. En tercer lloc, pel que fa al seu aplanament, considera que aquest argument no pot prosperar, ja que un aplanament no comporta necessàriament la no imposició de les costes processals de manera automàtica. Recorda que d'acord amb el contingut de l'article 352 del Codi de procediment civil, els tribunals poden també imposar costes processals si l'aplanament té lloc després de contestar a la demanda, o bé si s'aprecia mala fe. Per tant, l'aplanament tampoc era una garantia perquè les costes processals no li fossin imposades, fet que comporta, una vegada mes, que l'argumentari de la Sala Civil no sigui coherent amb la seva petició.

- Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració del dret esmentat, que anul·li les resolucions impugnades i que ordeni la retroacció de les actuacions fins al moment anterior a la sentència núm. 000225/2024, amb la finalitat que la Sala Civil en dicti una de nova que no vulneri els seus drets fonamentals.

2.2. Argumentació de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia

- En la sentència que va estimar el recurs d'apel·lació presentat per la part agent, la Sala Civil va exposar els elements fàctics essencials de la causa: el 23 de març del 2019, va morir el Sr. Gerhard Eugen Hirsch, pare de la Sra. Melanie Friederike Rupp i marit de la Sra. Iris Hirsch Feibert, el qual era l'administrador únic de la societat Vladic, SL, dedicada a la compravenda i a l'arrendament de béns immobles per compte propi; que la Sra. Melanie Friederike Rupp disposava de 310 participacions d'aquesta societat, equivalents a un 10% del capital social, per donació del seu pare, i, que la Sra. Iris Hirsch Feibert, en disposava de 2.790, equivalents a un 90% del capital social, en acceptar l'herència.

- El 6 de desembre del 2021, la Secció Civil 4 de la Batllia va dictar un aute acceptant la convocatòria judicial de la Junta General Extraordinària de la societat Vladic, SL, emplaçant als socis per a la seva celebració l'1 de març del 2022, a les 10.00 h, en primera convocatòria, i al dia següent, a les 11.00 h, en segona convocatòria, a una Notaria, amb un ordre del dia que consistia en

el nomenament d'un nou administrador únic i l'apoderament per a la seva execució; el 2 de febrer del 2022, dins del termini atorgat, la part recurrent va aportar a la Batllia la traducció a l'alemany de la convocatòria, per tal que pogués ser tramesa a la Sra. Melanie Friederike Rupp, amb residència a Alemanya; i la Batllia va enviar aquesta convocatòria a la Sra. Melanie Friederike Rupp, el 21 de febrer del 2022.

- L'1 de març del 2022 es va celebrar la Junta projectada, en primera convocatòria, amb l'assistència únicament de la sòcia majoritària, acordant-se el seu nomenament com a administradora única de la societat.

- La Sra. Melanie Friederike Rupp no va rebre la convocatòria fins al 15 de març del 2022 quan ja s'havia celebrat la Junta Extraordinària a la qual se la convocava.

- La Sala Civil constata que del contingut de les actuacions se'n deriva que la Sra. Iris Hirsch Feibert va fer tot el possible per tal que la celebració de la Junta es pogués dur a terme amb la intervenció de la Sra. Melanie Friederike Rupp: va sol·licitar la convocatòria judicial, va aportar la documentació requerida, va facilitar l'adreça d'aquesta a Alemanya i també la traducció a l'alemany de tota la documentació que li va ser requerida, i tot en el termini adequat. Tot i així, la convocatòria judicial de la Sra. Melanie Friederike Rupp no es va efectuar dins el termini. La Sala Civil destaca que l'enviament de la carta amb avís de recepció es va efectuar el 21 de febrer, havent transcorregut ja part de l'anticipació de 15 dies, que tant la Llei, com els estatuts obliguen a atorgar a les persones convocades.

- Així, la Sala Civil constata que tot i haver-se efectuat una convocatòria judicial, des de la Batllia competent no es va advertir a cap de les persones que hi havien d'intervenir, del retard en la tramitació d'aquesta convocatòria, i la Junta es va celebrar sense que ningú s'assegurés de forma fefaent de la correcta recepció de la convocatòria per part de la Sra. Melanie Friederike Rupp, a la qual no es va donar l'opció de poder-hi participar. Per consegüent, sense perjudici i amb independència de la persona responsable d'aquesta situació, l'acord assolit l'1 de març del 2022, consistent en nomenar administradora única de la societat la Sra. Iris Hirsch Feibert, és nul de ple dret, per haver-se acordat amb la vulneració dels drets de la demandant de poder-hi assistir. I això sense perjudici que no s'hagués impugnat la deficient convocatòria judicial efectuada en el marc de la causa referenciada, ja que aquesta manca d'impugnació no impedeix que es pugui recórrer l'acord social assolit en el marc de la Junta celebrada amb la vulneració dels drets de la Sra. Melanie Friederike Rupp.

- Així com el fet que l'apel·lant sigui una sòcia minoritària, no permet pressuposar el contingut de l'acord que es pugui adoptar en el marc de la Junta que, en el seu dia, es pugui arribar a celebrar.

- Per aquests motius, la Sala Civil va decidir declarar la nul·litat de l'acord de l'1 de març del 2022, assolit per la societat Vladic, SL, en liquidació, que nomenava com a administradora única la Sra. Iris Hirsch Feibert; i també va acordar la inscripció al Registre de Societats d'aquesta nul·litat, tot informant-ne al notari, per tal que n'efectués l'anotació corresponent; així mateix va imposar a la societat Vladic, SL, actualment en liquidació, el pagament de les costes processals ocasionades en la instància, excloses aquelles produïdes a la Sra. Iris Hirsch Feibert, intervinent voluntària.

- En l'aute que desestima l'incident de nul·litat, la Sala Civil declara, substancialment, que la seva resolució no conté cap vulneració en relació amb l'aplicació de la jurisprudència existent, ni tampoc amb la normativa aplicable en matèria de societats, ja que en cap cas no es valora el major interès de cap de les parts, sinó que es vol garantir el compliment dels mecanismes democràtics de presa de decisions.

- La sentència impugnada està raonada i no es pot titllar d'arbitrària, ni d'absurda, i està, a més, degudament fonamentada en Dret. Es va dir de forma ben clara que ningú, per tant, ni l'òrgan judicial encarregat de la tramitació de la convocatòria, ni la societat, ni la sòcia majoritària, no es van assegurar de la recepció de la convocatòria per part de la Sra. Melanie Friederike Rupp, a la qual no es va donar l'opció de poder participar a la celebració de la Junta. No correspon a aquesta Sala establir els mecanismes que s'haurien pogut utilitzar al respecte, però potser era suficient amb una simple verificació, ja fos prop de l'òrgan judicial o del notari qui, recordem, que aquest va fer constar en l'acta de celebració de la Junta que el representant de la Sra. Iris Hirsch -que es correspon amb la seva representació lletrada-, afirmava que tots els socis havien estat convocats en temps i forma (foli 303).

- Conclou que la Junta es va constituir defectuosament i, per tant, l'acord adoptat en el marc de la mateixa ha de poder ser impugnat. Altra cosa és que la part recurrent no comparteixi els raonaments d'aquesta Sala, però això de cap manera és suficient per pretendre que aquesta contingui una fonamentació deficient i li ocasioni alguna mena d'indefensió.

- Pel que fa a les costes processals, la Sala indica que aquestes deriven de l'article 350 del Codi de procediment civil.

- En l'aute que desestima el recurs d'apel·lació contra la desestimació de l'incident de nul·litat, la Sala Civil manifesta que l'argument respecte de la necessitat d'assegurar el funcionament dels mecanismes democràtics de presa de decisió de la societat, lluny de poder qualificar-se d'arbitrari, d'incongruent o de desproporcionat, es revela com a rigorós i coherent amb el marc legal vigent, en especial pel que fa a la protecció dels drets essencials dels socis en el si de la vida societària.

- En efecte, considera que el dret societari pivota sobre un pilar fonamental: tots els socis, amb independència del volum de la seva participació en una societat, ostenten un conjunt de drets, entre els quals el dret a ser degudament convocats, el dret d'informació, el dret d'assistència i el dret de vot. Aquests drets no tenen una funció merament formal, sinó que constitueixen les garanties al torn de les quals s'estructura la legitimitat de la voluntat social que, en definitiva, es forma en junta de socis de manera que qualsevol vulneració d'aquests drets essencials, encara que afecti únicament un soci minoritari o sigui aparentment intranscendent en relació amb el resultat material, converteix en irregular el procediment seguit amb posterioritat i habilita l'exercici de l'acció d'impugnació.

- En aquest sentit, la Llei no exigeix que el soci impugnant acrediti que la seva intervenció hauria alterat el sentit de la votació (es tracta d'allò que la doctrina més autoritzada qualifica de "*test de resistència*"), sinó que en definitiva es tracta d'assegurar que la decisió adoptada en Junta, màxim exponent de la voluntat social, ho ha estat de conformitat amb el dret. Dit en altres paraules, l'incompliment de les exigències formals, com ara la manca de convocatòria o d'informació, no constitueix una mera infracció procedimental, sinó una vulneració substancial que afecta la validesa de l'acord, atès que vicia l'òrgan sobirà en la seva pròpia constitució i això fins i tot quan, amb la convocatòria realitzada, allò que es pretenia era assegurar l'interès de la societat, atesa la situació de bloqueig en què es trobava.

- Afegeix que la protecció de l'interès social i en particular del soci minoritari no són qüestions antitètiques, sinó que el seu exercici requereix que es conjuminin ambdós drets i, per tant, sigui quina sigui la urgència de la decisió que s'hagi d'adoptar en Junta, cal convocar adequadament els socis segons contempla la Llei.

- En qualsevol cas, defensar la tesi que l'interès de la societat resultaria prioritari respecte al dels socis particulars, podria abocar a la situació on s'ignoraria la minoria quan la seva participació no resulta decisiva, subvertint-se així l'essència democràtica que s'erigeix en el nucli del funcionament corporatiu de la societat.

- Pel que fa a la imposició de les costes, tot i que la societat recurrent considera que no havia actuat de mala fe, ni que la seva conducta hagués estat negligent, la sentència dictada no ha fet altra cosa que aplicar el principi del venciment objectiu, establert a l'article 350 del Codi de procediment civil, ja que una vegada la part demandant va introduir la seva acció, a la vista de les irregularitats existents, podia haver-se aplanat a la demanda i no mantenir una oposició com va fer, obligant la part actora a seguir un procediment en dues instàncies per veure reconeguts els seus drets.

3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

3.1. La demanda d'empara objecte d'aquesta causa reuneix tots els pressupòsits i requisits establerts a l'article 36 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional. S'ha presentat dins el termini legal i a l'escrit s'expressen tots els elements relatius a la identificació, a la legitimació, a la representació i a la postulació del demandant, el relat dels fets que, segons el seu parer, han donat lloc a la lesió dels seus drets constitucionals, les resolucions impugnades, els fonaments jurídics de la seva pretensió i la determinació precisa d'allò que demana. No hi ha absència de cap dels requisits formals anteriors i, per tant, només resulta procedent examinar si la infracció denunciada presenta el suficient contingut constitucional o una falta manifesta d'aquest, en els termes de l'article 37 de la mateixa Llei qualificada. S'ha de significar, com a característica singular d'aquest cas que, si bé es podia haver formulat el recurs d'empara directament contra la sentència del 12 de desembre del 2024 a l'empara de la modificació operada a l'article 86 de la Llei qualificada esmentada, la part recurrent va optar per interposar un incident de nul·litat i, desestimat aquest en dues instàncies, va formular aquesta demanda d'empara contra la darrera de les resolucions referenciades. Aquesta realitat ha permès a la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia pronunciar-se en dues vegades i en tribunals processals, amb composició diferent, del mateix tribunal orgànic, sobre el tema que ens ocupa i amb el mateix contingut substancial.

3.2. Aquest Tribunal Constitucional ha recordat en diverses ocasions que quan una resolució de segona instància revoca la decisió d'una instància inferior, sovint el recurs d'empara intenta convertir-se en un nou recurs ordinari per resoldre l'eventual contradicció. No obstant això, cal reiterar que també en aquests supòsits, la funció del Tribunal Constitucional, com a intèrpret suprem de la Constitució, no és la de constituir-se en una tercera instància, ni la de vetllar pel respecte de la llei ordinària, sinó la de fer respectar la Constitució i, específicament en el procediment d'empara, salvaguardar, protegir i tutelar els drets i les llibertats fonamentals que el text constitucional reconeix, garanteix i que constitueixen el fonament de l'ordre polític, la pau social i la justícia, com proclama el seu article 4t.

3.3. En el cas que ara ens ocupa, es va tramitar el procediment d'impugnació d'acords socials sense que la part avui recurrent hagués plantejat cap infracció del procediment, vulneració del dret a la defensa o manifestació de no haver-se seguit el procés degut. Cal subratllar que malgrat que a l'encapçalament de l'escrit del recurs s'esmenta que la sentència impugnada li ha causat "*indefensió*", ni en el relat dels fets, ni en els fonaments de dret, ni en el "*Suplico*" s'argumenta específicament sobre aquesta causa concreta que, per tant, s'ha de considerar lligada i complementària a la pretensió principal de vulneració del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret. La demanda inicial sol·licitava la declaració de nul·litat de l'acord de nomenament d'administradora única de la societat a favor de la Sra. Iris Hirsch Feibert. La sentència de primera instància va desestimar íntegrament aquesta demanda. Interposat el corresponent recurs d'apel·lació, la sentència de la Sala Civil va revocar la decisió al·legant que encara "*que la senyora Hirsch* (titular del 90% del capital social de Vladic, SL) *va fer tot el possible perquè la celebració de la Junta es pogués dur a terme*" (fonament de dret segon), la realitat és que la convocatòria no es va efectuar dins del termini i "*la Junta es va celebrar sense que ningú s'assegurés de forma fefaent de la correcta recepció de la convocatòria per part de la senyora Rupp* (accionista minoritària titular del

10% de les accions) *a qui no es va donar l'opció de poder-hi participar*" (fonament de dret tercer).

3.4. L'escrit interposant el recurs d'empara, en el seu fonament de dret segon, manifesta el seu coneixement que aquest Tribunal no és una tercera instància, ni té la voluntat que ho esdevingui. Al·lega les resolucions d'aquest Alt Òrgan Constitucional i les del Tribunal Europeu dels Drets Humans en el sentit que el dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret exigeix, en primer terme, que la resolució estigui motivada, però no precisa en quin sentit adverteix una manca de fonamentació. Podrà estar d'acord, o no, amb ella, però el cert és que les tres resolucions que de manera immediata o mediata constitueixen l'objecte del recurs, motiven a bastament, i en tres vegades, les raons que porten a l'estimació de la demanda inicial del procediment. Ho fa la sentència que resol el fons de l'assumpte, en els seus tres primers fonaments de dret, i, ho fan els dos autes que resolen, en primera i en segona instància, l'incident de nul·litat, en els quals es motiven de manera contundent els arguments exposats per la part que promou l'incident de nul·litat i, singularment en el segon, resolent l'apel·lació, es raona que la sentència no s'allunya -contra allò que manifesta la societat recurrent- de la doctrina jurisprudencial mantinguda per la Sala Civil en supòsits semblants. El Tribunal Constitucional ha declarat de forma constant i conseqüent que la motivació de les resolucions és imprescindible (article 86.2 de la Constitució), però que no resulta exigible una resposta puntual a cadascuna de les al·legacions de les parts, sinó que una explicitació de les raons que generen la seva resolució és suficient. I això s'acompleix sobradament en aquest cas.

3.5. D'altra banda i amb fonament en la doctrina constitucional segons la qual les conclusions de la decisió motivada no poden ser il·lògiques, arbitràries o absurdes, la societat recurrent dedica gran part de l'escrit del recurs -fonament de dret segon a)- a denunciar la hipotètica incongruència de la resolució recorreguda amb la jurisprudència del Tribunal Superior de Justícia. Aquesta és una matèria pròpia i exclusiva -llevat de supòsits excepcionals- de la jurisdicció ordinària, respecte de la qual el Tribunal Constitucional no pot actuar com a una tercera instància. Si la vulneració d'una llei sense rang constitucional per part dels òrgans de la jurisdicció ordinària no pot donar lloc al recurs d'empara, menys encara pot admetre's la intervenció de la justícia constitucional si es vulnera una doctrina legal o jurisprudencial dels tribunals ordinaris que, en tot cas, complementa, però no integra substancialment el sistema de fonts jurídiques i que pot ser variada pels mateixos tribunals que l'han creat, raonant suficientment el canvi de criteri en la matèria. La recerca, la selecció, la interpretació i l'aplicació del bloc de la legalitat corresponen a la jurisdicció ordinària i és al Tribunal Superior de Justícia, revisant la instància anterior, efectuant un nou enjudiciament o decidint si resulta procedent -o no- cassar una determinada resolució, per una eventual infracció de la llei o de la doctrina jurisprudencial, a aquell que correspon la decisió definitiva. A més i com s'ha expressat en el fonament jurídic anterior, especialment en la segona de les interlocutòries, es raona amb extensió que no s'ha produït la denunciada infracció de la doctrina legal establerta pel mateix Tribunal Superior de Justícia.

3.6. Les mateixes raons del fonament anterior, si es vol fins i tot augmentades, determinen que no és procedent entrar en el tema de les costes processals de la instància, plantejat en el fonament de dret segon b), per tractar-se d'un tema d'indiscutible competència de la jurisdicció ordinària.

Per tot això que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

Decideix:

1. No admetre a tràmit el recurs d'empara 2025-72-RE interposat per la representació processal de la societat Vladic, SL contra els autes de l'11 de març del 2025 i del 10 de juliol del mateix any, i contra la sentència del 12 de desembre del 2024, totes aquestes resolucions dictades per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia.

2. Notificar aquest aute a la representació processal de la societat recurrent, a la Secció Civil 7 de la Batllia, a la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

3. Publicar aquest aute, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

Acordat a Andorra la Vella, el 16 d'octubre del 2025.

Joan Manel Abril Campoy

Pere Pastor Vilanova

President

Vicepresident

Josep-D. Guàrdia Canela

Jean-Yves Caullet

Magistrat

Magistrat